

«Ένα ουράνιο τόξο στην αυλή μου!»
Περιπέτεια στα σύννεφα: Πειτώντας με τα χρώματα...

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Σοφία, γιατί εκτός από όμορφη ήταν έξυπνη και σκεφτόταν πολύ. Φορούσε λουλουδάτο φόρεμα, είχε κατασάρια μαλλιά πιασμένα σε φιόγκους, φακιδούλες σαν μπιλίτσες στο πρόσωπό της – όπως η Πίπη η Φακιδομύτη.

Της άρεσε να παίζει με τις κούκλες της, κυνηγητό και κρυφτό με τις φίλες της και να βγαίνει στην αυλή της. Η αυλή είχε πολλά δέντρα – σαν περιβόλι ήταν- τα πότιζε, τα αγκάλιαζε και τους μιλούσε.

Ένα πρωί στην αυλή της συνέβη κάτι μαγικό. Κοιτάζει και τι να δει! Ένα πουλί άφηνε πίσω του ένα ουράνιο τόξο. Δεν είχε βρέξει όμως! Πώς είχε γίνει αυτό; Να το μαζέψει, δε γινόταν. Να το βάλει σε ποτήρι; Πάλι δε γινόταν!

Το πλησίασε αν και φοβόταν μήπως κάποιος θέλει να την ξεγελάσει. Έδειξε όμως θάρρος, γιατί ήταν τρελή από περιέργεια.

«Γεια σου!» άκουσε μία φωνή πολύ γλυκιά, καθόλου τρομακτική ή νευρική.

«Μη φοβάσαι! Πλησίασε!» Η Σοφία κοίταξε καλύτερα και είδε τρεις μικρές νεράιδες με μωβ, κίτρινα, πράσινα μπλε, κόκκινα, πορτοκαλί και ροζ απαλά υφάσματα.

«Έλα μαζί μας να πετάξουμε με το ουράνιο τόξο. Θα κάνουμε τσουλήθρα και θα βουτήξουμε στη λίμνη, θα διασκεδάσουμε, θα παίξουμε με τα ψαράκια, τις χήνες, τις πάπιες και τα βατραχάκια!»

Η Σοφία ανέβηκε και το ουράνιο τόξο πέταξε σα μαγικό χαλί πάνω από πόλεις και χωριά, κάστρα, βουνά, δάση και καλλιέργειες, παιδικές χαρές και θάλασσες με κύματα, σχολεία και παιδότοπους. Συνάντησαν έναν αητό που τις χτύπησε με το φτερό του. Κινδύνεψαν αλλά κατάφεραν και κρατήθηκαν.

Συνέχισαν και είδαν παιδιά να παίζουν στις αυλές, ανθρώπους να κάθονται και να κοιτάζουν τον ήλιο, άλλους να πηγαίνουν βόλτα, πατημασιές ζώων, σκίουρους να ανεβαίνουν στα κλαδιά, καταπράσινα λιβάδια με πρόβατα να βοσκάνε, το βοσκό να ετοιμάζει το μαντρί, ανθρώπους να ταΐζουν τις πάπιες, ποδοσφαιρικούς αγώνες, αγώνες φόρμουλας, τρένα να κινούνται στις ράγες ανεβαίνοντας βουνά και λόφους.

Μπήκαν μέσα σε ένα μεγάλο σύννεφο. Δεν μπορούσαν να δουν τίποτε. Κινούνταν με τα μάτια μισόκλειστα, Γρήγορα όμως ξαλάφρωσαν με ανακούφιση...

«Παρατρίχα! Ευτυχώς το αποφύγαμε! Ξεφύγαμε τον κίνδυνο!», είπαν. Άκουσαν ανθρώπους να παίζουν μουσική κι άλλοι να τους χαιρετάν. Ένωσαν τη ζέση του ήλιου και είδαν τα καράβια να κουνιούνται στο νερό. Κουνήθηκε και η παρέα όταν τα καυσαέρια από ένα αεροπλάνο εκεί κοντά τις έκανε να κλείσουν τη μύτη τους με το χέρι. Γρήγορα όμως έπιασαν πάλι το χαλί και βρήκαν την ισορροπία τους.

Άρχισε όμως να σκοτεινιάζει. Ερχόταν η νύχτα. Αυτή την ώρα η Σοφία έπρεπε να είναι στο κρεβάτι της. Η μαμά της μπορεί να την έψαχνε. Αλλά και οι νεράιδες έπρεπε να φύγουν.

«Νομίζω είναι ώρα να γυρίσω!», είπε η Σοφία. «Το μαγικό ταξίδι όπου να' ναι φτάνει στο τέλος του!»

Σε λίγη ώρα η Σοφία είχε φτάσει και είχε προσγειωθεί στο κρεβάτι της μέσα από το παράθυρο. Ξάπλωσε κουρασμένη, καληνύχτισε τις νεράιδες και τις ευχαρίστησε επειδή την πήραν μαζί τους σε αυτό το όμορφο ταξίδι.

«Σας ευχαριστώ πολύ! Πέρασα υπέροχα κι έμαθα ότι υπάρχουν διάφοροι κίνδυνοι αλλά μπορούμε να προστατευτούμε και να είμαστε θαρραλέοι!» τους είπε κι αμέσως αποκοιμήθηκε με ένα χαμόγελο στα χείλη!

Είχε περάσει ΤΕΛΕΙΑ!!!ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ!!! Ή μήπως ήταν όνειρο;